

ευρώστου με εξωτερικόν σχεδόν τραχύ. Ήτο ο Γάλλος ιατρός, τον οποίον έφε- ρεν ο Ίερώνυμος.

Χρειάζονται άνθρωποι ειδικής ιδιο- συγκρασίας, διά να διασχίζουν νυχθημε- ρόν έφιπποι την αργεντινήν άμπααν και να παρέχουν ιατρικήν βοήθειαν εις τους άσθενείς. Υπνούνται εις τόσους κινδύ- νους, ώστε μόνον άληθινοί παλεμιστάι εμπορούν να αναλαμβάνουν τοιοῦτον έργον.

Έξ αυτών ήτο και ο ιατρός Βωτερέλ. Άγαθός κατά βάθος, έκρυπταν έπιμελώς την αγαθότητά του, από φόβον μήπως την εξεμεταλλεύετο ή όλιγον έντιμος πε- λατεία του.

— Που είναι ο πληγωμένος; ήρώτησε τραχέως, εισχωρών υπό την στέγη των κλάδων.

— Ίδού, γιατρέ! άπεκρίθη ευγε- νώς ο Πέτρος.

Η θέα του ωραίου έκεινου εφήβου με τους άριστοκρατικούς τρόπους, του έκαμε έντύπωσιν άλλ ή προσοχή του έστράφη άμέσως προς τον Άνδα- λούσιον, του οποίου ο παροξυσμός ηύξανεν όλοον.

Χωρίς να προσφέρη λέξιν, έψαυσε τον σφυγμόν του, ετοποθέτησεν έν θερμόμετρον υπό την μασχάλην του, διά να ιδή τον βαθμόν του πυρετού, και χωρίς να δείξη τίποτε από τας έν- τυπώσεις του, έλυσε τους επιδέσμους.

Από την εξέτασιν του τραύματος δεν εφάνη διάβλου ευχαριστημένος. Η- ρώτησε:

— Βγήκε ή σφαίρα;

— Όχι, γιατρέ.

Εξήγαγε την εργαλειοθήκην του, άνέσυρε τ' αναγκαία εργαλεία, άνε- σκάλευσε την πληγήν, μεθ' όλας τας κραυγάς του άσθενούς, και έπιτέλευς ήυρε την σφαίραν, την οποίαν εξήγαγε και άπέριψε. Κατόπιν εξηκρίβωσε την κατάστασιν του σπασμένου όστού, ή- τοίμασε βάμβακα και διάλυσιν φανικού όξέος, με τα όποια ήτο έφωδιαμένος, και επέδεσε την πληγήν.

Τότε μόνον παρετήρησε το μέρος όπου ευρίσκετο. Το αυτοσχέδιον εκείνο ράν- τσο, ή στρωμήν του νωπού άκόμη χόρ- του, το τεμάχιον εκείνο του κορμού αντί καθίσματος, ή άπουσία παντός άλλου έ- πίπλου, και του πλέον απολύτως αναγ- κείου, έμαρτύρει μίαν βαστικήν, πρό- χειρον έγκατάστασιν, ένεκα της καταστά- σεως του τραυματίου.

Εξήλθε νεύων να τον άκολουθήσουν και άπαμακρύνθη όλιγον διά να μην ά- κούεται.

— Ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος; ή- ρώτησε με την συνήθη του τραχύτητα.

— Ένας παληάνθρωπος, άπεκρίθη ο Άντωνής, κακούργος που θάχξ βέβαια πολλά ρτή συνείδησί του, και που ήλθε εδω μόνο για να σκοτώση αυτό το παιδί.

— Γιατί λοιπόν τον περιποιείσθε, ενώ θα μπορούσατε έτσι να τον ξεφορτωθήτε; — Ω, είναι όλόκληρη ιστορία! άνέ- κραξεν ο πουλπέρος, άς σάς την πη με λίγα λόγια ο κύριος, ως που να σάς κάμω εγώ ένα γρόγ.

Ο Άντωνής έτρεξε να ετοιμάση το ποτόν, — είχε φέρη μαζί του τα χρειώδη, — και ο Πέτρος διηγήθη εις τον ιατρόν όλα όσα συνέβησαν από την στιγμήν που συνήτησε τον Σάρδα.

Ο ιατρός Βωτερέλ τον ήκουσε με προσοχήν και έπειτα, κινών την κεφα- λήν, τψ είπε:

— Ένωώ πόσον έπιθυμείτε να θερα- πευθή ο έχορός σας δυστυχώς δεν τολμώ

«Σ' εξορκίζω, Σάρδα, όμιλησε!» (Σελ. 414, στ. γ')

να σάς δώσω μεγάλας ελπίδας' ή με- γάλη ζέση επηνήργησεν επί της γενι- κής καταστάσεως' δεν είξεύω άν τα άν- τιστηπτικά θάποτρέψουν τους κινδύνους που διαβλέπω...

— Θε μου! Θε μου! πώς να τον κάμω να όμιλησθ! έψιθύρισεν ο Πέτρος. Άν πέθαινε χωρίς να μου φανερώση το μέρος όπου βρίσκεται ο πατέρας μου, θα πέθαινα κ' εγώ από τη λύπη!

— Και τι θα ώφελοῦσε αυτό; υπέλα- βεν ή σύχως ο ιατρός. Το καλλίτερον είναι να μεταχειρισθώμεν κανένα τέχνα- σμα. Πάρτε αυτό το μπουκαλάκι με τη μορφίνη. Σε μία, δυό ώρες, με τη δρο- σιά της νυκτός, ο πυρετός θα του πείση λιγάκι. Δεν θα έχξ πια παραλήρημα, θα αισθάνεται όμως περισσότερους πόνους. Δείξετέ του τότε το γιατρικό και πητέ του, ότι κάθε κουαλιά θα του χαρίξη μίαν ώρα ύπνου, αλλά ότι δεν θα τψ δώ- σετε καθόλου άν δεν σάς πη την άλήθειαν...

— Δεν ξέρω άν θα μπορέσω να το κάμω αυτό, είπεν ο νέος με δισταγμόν. — Θα μπορέσω εγώ, άπεκρίθη έπουλ- πέρος, ο οποίος είχε επανέλθη πρό ό- λίγου με το ποτόν. Αναλαμβάνω να του άποσπάσω το μυστικό. Μα τι φοβάσθε, γιατρέ;

— Γάγγραινα.

— Και από που θα το έννοήσουμε, άν γίνη;

— Γιατρέ, διέκοψεν ο Πέτρος, πόσο θα μου ζητήσετε για να μείνετε όλη τη νύκτα εδω;

— Η έπίσκεψίς μου, τόσω μακριά, κάμνει πεντακόσια πιάστρα' για να μείνω, θα μου δώσετε τα διπλά.

— Τότε μείνετε! είπεν ο Πέτρος έγγειρίζων εις τον ιατρόν το ζητηθέν ποσό. Ημείς οι τρεις θα παρακο- λουθήσωμεν την πορείαν της νόσου. Όταν ιδή πως είναι χαμένος, εμπο- ρεί πια να όμιλησθ μόνος του. Είναι ή τελευταία μου έλπίς.

— Ίσως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Χαμένος!

Η άπέραντος πάμπα είναι βωθή. Ούτε ψίθυρος φύλλων, ούτε κελάδημα πτηνών. Μόνον ο φλοίσθος του ριαν- τσοιούλου δια, όπτε την πένθιμον αι- γήν της κλιωμένης πεδιάδος.

Είς το ράντσο, τρεις άνδρες ά- γρυπνοῦν, καθήμενοι επί κορμού δέν- δρου, υπό το φώς μικρῶς λάμπας, την οποίαν έφεραν από την πουλπερίαν.

Ο τρυματίας, μετά τον παραξυ- σμόν του πυρετού και το παραλή- ρημα, περιέπεσεν εις κατάστασιν κο- ματώδη. Ο ιατρός είπε σιγά:

— Είναι χαμένος!

Όδυνηρά άγωνία σφίγγει το στήθος του δυστυχούς Πέτρον, συλλογιζόμενου, ότι δεν θα ήμπορέση ποτέ να μάθη τι ά- πέγεινεν ο πατέρας του. Τρέμει μήπως έπέλθη το μοιραϊόν τέλος, πριν αναλάβη τας αισθήσεις του ο άσθενής. Και δεν σηκώνει από πάνω του τα μάτια, ως να ήθελε διά του βλέμματός να συγκρατήση την ζωήν του και να τψ άποσπάση το μυστικόν.

Άλλ' υπόκωφοι βόγγιι αναγγέλλουν, ότι ο Σάρδας ήρχισε πάλιν να αισθάνε- ται τους πόνους του. Τρώντι μετ' όλί- γον εξύπνησε και περιέφερε γύρω του ανήσυχον βλέμμα, το όποϊον προσήλωθη επί του Πέτρον.

Ο κακούργος έμεδιάσε σατανικώς, ως να έχαιρε διά την ήθικην βίσανον, εις την οποίαν υπέβαλλε τον νέον.

Έκαίνος τότε εγονάτισε πλησίον του και τψ έψιθύρισε:

— Σ' εξορκίζω, Σάρδα, όμιλησε! Ο γιατρός είν' εδω. Τον έκρατήσαμε

όλη τη νύκτα για να σε κυτάξη καλλι- τερα. Δεν θα σ' εγκαταλείψη πλέον, σου το υπόσχομαι. Έναμα, βλέπεις, περισ- σότερα άφ' όσα μου εξήγησες. Φανού τώρα και συ καλός! πέ μου, που είναι ο πατέρας μου;

— Άμα γίνω καλά.

— Δεν θα γίνης ποτέ! εφώναξεν ο Άντωνής, άγανακτήσας από αυτήν την σκληρότητα.

— Άλήθεια; έψιθύρισεν ο τρυματίας, έντρομος, πελιδνός. Όχι, δεν είναι δυ- νατόν' μου το λέτε για να με τρομάξετε. Θα γίνω καλά. Έγώ θέλω να ζήσω με κάθε θυσία!

Ο ιατρός έπλησίασεν, έλυσε τον έπί- δεσμόν κ' εξήγαγε τον μηρόν, του όποϊου τον όγκον έδιπλασίαζεν έν οίδημα πολύ κακής όψεως.

— Ένας μόνον τρόπος υπάρχει να σωθήτε, είπε, και γι' αυτόν άκόμη δεν έγγυώμαι: ο άμεσος άκρωτηριασμός...

— Να μου κόψετε το πόδι; ποτέ! άνέκραξεν ο Σάρδας' προτιμώ να πε- θάνω παρά να ζήσω σακάτης!

— Τότε δεν σάς μένουν, παρ' όμολις δύο ώροι ζωής, διότι ή γάγγραινα εξε- δηλώθη πλέον εις ένα σημείον, και, έ- πειδή δεν έχομε πάγο διά να την περιο- ρίσωμε, προχωρεί όλονόν.

— Θα πεθάνω λοιπόν; ήρχισε να θρη- νολογεί οίκτρώς ο τρυματίας. Ω, Θε μου! μη δέν είναι δυνατόν! Λυπηθήτέ με! σώστε με! θέλω να ζήσω!

— Όρκισθήσες τη ζωή σου' ετόν Πάντσο και δεν έκράτησες τον όρκο σου! είπεν άποφθεγματικώς ο Ίερώνυμος.

— Α, ο όρκος είναι μεγάλο πράγμα! ποτέ δεν γλυτώνει κανένας! έδεβαίωσε και ο Άνσέλμος, ο όποιος, όρθιος εις το βάθος του ράντσο, με τον σύντρο- φόν του, παρηκολούθει τας δραματικές αυτάς περιπετειάς.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

Γ.

Κύττα δλόχαρες μαννάδες Στών νησιών μας τους γιαλούς: Της Ελλάδος μας οι Έλλάδες Που δέν γέννησε δειλούς.

Κύττα δλόγελα νυφάδες, Προβοδώντας φτερωτούς Του Πελάου παλληκαράδες, Τών κυμάτων σταυραετούς.

Κύττα, δ κύττα τες' μαντύλια Σειούν του άποχαριτισμού Με το φίλημα 'στ'ά χείλια

Πιό γλυκό άπ' τού γυρισμού...

Κύττα, δ κύττα τες κ' είπές: Τ' είναι; Πλάσματα ή Άστραπές;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΠΟΛΕΜΟΣ είναι άναγ- καϊον κακόν. Κανείς δεν εμπορεί ν' άρνηθθ, ότι είναι κακόν να ταλαιπω- ρούται, να πληγώνω ν- ται, να σκο- τώνονται τό- σαι χιλιάδες άνθρωποι, — νάναστατώ- νονται και να υποφέρουν οι πληθυσμοί τόσων πόλεων και χωριών, — να διακό- πτεται ή ζωή, ή ειρηνική εργασία, το εμπόρον, ή βιομηχανία, ή γεωργία, — να μάσουν οι πτωχοί και οι πλούσιοι άκό- μη, — να πεινούν εις πολλά μέρη άπο- κλεισμένοι, να παρίστανται μάρτυρες ή να πίπτουν θύματα φρικάλων σκηνών, σφαγών, έμπρησμών, λεηλασιών, θηώ- σεων. Άλλά και κανείς δεν εμπορεί ν' άρνηθθ, ότι υπάρχουν περιπτώσεις, κατά τας όποιας ο πόλεμος είναι αναγκαϊός.

Διότι από το κακόν του, το παραδοϊκόν, θα προκύψη ένα καλόν μέγα, σταθερόν, μόνιμον. Χάριν αυτού του καλού, παρα- βλέπονται και αι στερήσεις, και αι θυ- σίαι, και αι καταστροφαι. Όπως, παρα- δείγματος χάριν, εις την περίστασιν του ιδιού μας. Δεν είναι πόλεμος που γίνε- ται «εις τα καλά καθούμενα», από σκλη- ρότητα, από ματαιοδοξίαν ή από πλεο- νεξίαν. Όπως εκείνος που έκαμε πρό- τιμων ετών ή Άγγλια έναντίον των Μπόερς. Είναι πόλεμος με ίερών σκοπόν, έπιβληθείς εις τα Βαλκανικά από την άφέρητον κατάστασιν, από την σκληρόν τυραννίαν, ή όποια έπέζεε τους όμο- θνεϊς των εις όλην την Ευρωπαϊκήν Τουρκίαν. Είπαν τα Βαλκανικά Κράτη: Άναγκαϊον κακόν, θα κάμωμεν πόλεμον. Θα προκαλέσωμεν την τρικυμίαν, διά να έλθη κατόπιν ή γαλήνη. Θα υποστώμεν θυσίας, θα χύσωμεν αίμα, θα εξοδεύω- μεν χροήμα, αλλά θα έλευθερωσωμεν τους άδελφούς μας και θα μεγαλώσω- μεν. Η εύτυχία μιās νίκης με τοιοῦ- τους καρπούς, θα μάς ικανοποίησθ δι' όλα. Θα περιορίσωμεν τον Τύραννον και θα έπεκτείνωμεν το κράτος της Έλευ- θερίας.

Ίδού λοιπόν ένας τίμιος πόλεμος. Τι- μιος όχι μόνον διά τον ίερόν, τον άγιον σκοπόν του, αλλά και διά τον τρόπον, με τον όποϊον γίνεται. Διότι υπάρχει και ά- τιμος πόλεμος. Όπως αυτός, τον όποϊον κάμνουν τώρα οι Τούρκοι. Κανείς βέ-

βαια δεν θα τους κατηγορήσθ άν πολε- μούν. Υπερασίζονται και αυτοί την καϊκότησιν των, μίαν χώραν που κατέ- χουν πεντακόσια σχεδόν χρόνια. Ητο ξενή, αλλά την θεωροῦν ιδικήν των, και καλά κάμνουν να θέλουν, όσον εμποροῦν, να την διατηρήσουν. Άλλ' είναι άτιμος ο πόλεμος των διά τον τρόπον του. Νι- κώμενοι από τους συμμάχους, ξεθυμαί- νουν παντού με τους άπλους και τους άπολέμους. Φεύγοντες πανικόβητοι, ά- ναλαμβάνουν τον ήρωισμόν των διά να σφάζουν γέροντας και γυναϊκόπαιδα, διά να βασανίζουν, διά να καίουν. Δεν σέ- δονται καμμίαν συνθήκην, συνθήκην του πολιτισμένου πολέμου. Πολεμοῦν ως ά- γριοι, ως βάρβαροι, ως τύραννοι που είναι. Έξαρνα άπατοῦν τον έχθρόν των. Υψώνουν την λευκήν σημαίαν, ή όποία είναι σύνθημα άνακαωχής, και όταν ο έχ- θρός των, τίμιος και άνύποπτος, πλη- σιάξη διά να συνθηκολογήσθ, τον πυρο- βολούσθ. Το άτιμον τέχνασμα το μετεχει- ριζούσθν πολλάκις έναντίον όλων των συμμάχων και εις αυτό όφείλονται πολ- λαι άλώλειαι. Εύτυχώς όμως καμμία ήττα χριστιανική. Με την βοήθειαν του Σταυροῦ, οι σύμμαχοι, οι πολεμοῦντες τίμιον πόλεμον, νικούν και θριαμβεύουν παντού. Είναι βέβαιον πλέον, ότι ο τουρ- κικός στρατός της Μακεδονίας και της Θράκης κατετροπώθη τελείως. Υπάρ- χουν συνδρομηταί μας τόσον άποκλει- σμένοι, ώστε από την «Διάπλასιν» των περιμένουν να μάθουν και τα νέα του πο- λέμου. Αυτήν την στιγμήν λοιπόν που σάς γράφω, ο πόλεμος έγγίζει εις το τέ- λος του με γενικήν νίκην των Χριστια- νών. Η πολιτορκημένη Άδριανούπολις παραδίδεται εις τους Βουλγάρους, οι ό- ποιοί, άπθωοῦντες τα τελευταία λείψανα του ήττημένου τουρκικού στρατού, τα συγκεντροῦμενα εις τον Άγιον Στέφα- νον, εισέρχονται εις την Κωνσταντινού- πολιν. Οι Έλληνες, άφ' ενός εις το Μο- ναστήριον, συνενδύονται μετ' όλιγον με τους Σέρβους και άφ' έτέρου εισέρχονται εις την Θεσσαλονίκην. Έτσι, όλη ή Ευ- ρωπαϊκή Τουρκία είναι πλέον εις τας χεί- ρας των συμμάχων. Και ή τυραννία κα- ταργείται, διά να εγκαθιδρυθθ ή Έλευ- θερία, ή εξασφαλιζούσα την εύτυχή ζωήν όλων των κατοίκων της Χερσονήσου, ά- κόμη και των πρώην τυράννων...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ο κεραυνός προξενεί στιγμαϊον πρό- μον, αλλά δεν γεννῶ την παλμώδη έ- κεινήν τριμούλαν, που φέρνει εις την ψυχήν το έλαφρόν, άβέβαιον και μυστη- ριώδες μπουμπούισμα της μακρινής βροντής.

Α. ΓΡ. Κ.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τὰ πουλιά και τὰ τετράποδα, ἅμα ἔμαθάν, ὅτι ἡ Μαριόλα ἐβόησεν ἐπὶ τέλους

πραγματικῶς, ἐβρίζαν μὲ ἄσπετον στο δικαστήριον καὶ ἐστρουμῶν χθίνας γὰρ νὰ ἰδοῦν. Ἡ Μαριόλα ἐπροχώρησεν ἔμπροσθεν τοῦ δικαστῆρος χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παρκαμικὴν ντροπὴν. Ἐβλεπε τὸ ἀκρατῆρον μὲ τὴν ἡσυχία καὶ ἀπάθεια, ὥστε αὐτὸ ἔστανον ἡ θη καὶ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι αὐτὸ θὰ ἐδικάζετο καὶ ὄχι ἡ Ἀλεπούς.

Ἡ Μαριόλα δὲν ἐπαράφη καθόλου. Ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη της τὸ σηκνωματάριόν της καὶ ἐσημείωνε μὲ τὸ μολύβι τὴν κυριώτερον κατηγορίαν μὲ τὴν ἀδιαφορία καὶ ἀπάθεια, ὡς νὰ ἦτο κανένας σπουδαῖος δικηγόρος, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλάμογελοῦσε μ' εὐχαριστήσι. Ἐπειτα ἐξερρέθη, ἐκοῦνησε τὴ φωνητικὴ οὐρά της καὶ ἄρχισε τὴν ἀπολογία της, μετρῶντας μὲ τὰ δάκτυλά της κάθε μιὰ κατηγορία τοῦ ἀνέφερος. Εὗρισκε δικαιολογίας πολὺ σωστές, ἔδιδε σὲ κάθε κατηγορία καὶ τὴν πῶς συμφορικὴ ἐξήγησι, ἐβρίχονε τριγύρω της κατιματιές μὲ τὴν ἀπορία καὶ συμπληθικότητά, αὐτὴν νὰ ἦτο ὁ πῶς ἀθῶος μάρτυρ τῆς δίκης!

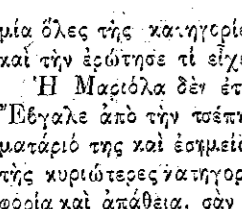
Ἡ Μαριόλα ἐβόησεν ὅλο τὸ θάρρος τοῦ τῆς ἔμενον ἀκόμη. Ἡ θέσις της πράγματι ἦτον ἀπελπιστικὴ ἐν τούτοις, ἐσκέπτετο, ὅτι ἴσως δὲν ἦτον ἀκόμη πᾶρ πολὺ ἀργά. Ἐξήγησε τὴν ἀδειαν νὰ πῆ λίγα λόγια.

Ἡ Μαριόλα εἶχε τελειώσῃ τὴν ἀπολογία της. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀληθινὰ αὐτὴ τὴν φορὰ. Ὅταν ἐβλεπαν τὰ δάκρυα νὰ τρέχουν ποταμῆδον ἀπὸ τὰ μάτια της, τὰ ζῶα τοῦ ἦσαν πολὺ εὐαίσθητα, ἄρχισαν καὶ ἐκεῖνα νὰ κλαίωσιν.

Ἡ Μαριόλα εἶχε νὰ εἰπῆν σὲ Βασιληᾶ, ὅτι κατὰ τὴ γνώμη της ἡ ἀπόφασις ἦταν ἀδικη, ὅτι αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐπικυρώσῃ μὲ τὴν παρουσία της καὶ ὅτι ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν, νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους.

Ἡ Μαριόλα εἰσθάνθη μιὰ τρεμουλα ἀπὸ τὴν χαρὰ της εἶχεν ἀκόμη ἐλπιδες γὰρ νὰ σωθῇ. Ἐδίπλωσασε τὰ δάκρυα της—ἀν καὶ προσποιεῖται ὅτι ἀρχίσει νὰ διηγῆται μιὰ μεγάλη ἱστορία, τὴν ὁποίαν μὲ μεγάλην ἐπιτηδεύτητα ἐκατηγόρουσε τὰ ἄλλα ζῶα καὶ ἔδινε νὰ καταλάβουν, ὅτι τάχα αὐτὴν τὴν ἐσυκοφαντοῦσαν τρομερᾶ, ἐνῶ εἶχε κάμει πολλὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μετριοφροσύνην δὲν τὰ ἔλεγε.

Καὶ νὰ τῶρα ἡ ἀμειβὴ μου, εἶπε ἐστὸ τέλος μὲ ἀναστεναγμὸν. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀμειβὴ τοῦ παίρνουν πάντοτε ἡ εὐγενεῖς καὶ ἱπποτικῆς καρδιῆς. Ἄχ! τί ἀδικος καὶ κακὸς τοῦ εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος! Ἄν τὸν καθένα τὸν ἐκριναν μὲ τὴν ἀξία του, ἐγὼ τώρα, Βασιληᾶ μου, δὲν θὰ ἤμουν ἐδῶ ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν κρεμάλα καὶ μπροστὰ ἐσὺ τὸ πλῆθος τοῦ εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ τὴν ἀγωνία μου. Ἀλλὰ καὶ σὺ, Μεγαλειότατε, ποῦ θὰ ἦσεν τώρα χωρὶς ἐμένα; Μάλιστα, ἐγὼ τοῦ βρισκομαι μὲ τὸ σχοινὶ ἐστὸ γαῖον, ἐγὼ ἐγάλασα μιὰ συνωμοσία τρομερᾶ ἐναντίον σου, πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅπως ἐπίσης ἐγὼ ἔχω φυλάξῃ γιὰ τὴ Μεγαλειότητά σου ἕνα θησαυρὸν τοῦ θὰ τὸν εἶχες δικό σου σὲ δύο μῆνας ἀν ἐξοῦσα. Ἐγὼ... —Τί εἶπες; φωνάζει ὁ Βασιληᾶς μὲ ἐμπλήρη. Συνωμοσίαι! Ἦθραυρό! Τίποτε δὲν ξέρω ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λές. Γιὰ ἐξηγήσου μου καλλίτερα. Τί ἐνόησες; (Ἐπειτα συνέχεια)

Ἐβόησεν τοὺς μάρτυρας καὶ αἱ ἀποδείξεις ποῦ κατέθεσαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον γιὰ τῆς κατηγορίας τῆς Ἀλεπούς ἦσαν τόσον ἐπιβρυοντικές, ὥστε ἡ κατηγορουμένη κατέβασε τὰ μούτρα της. Ὁ Βασιληᾶς ἔκανε ἀναφερατικῶς τῆς δικαιοσύνης, ἐπειτα ἀφόρεσε τὸ μαῦρον σχοινὶ τοῦ ἀρχιδικαστοῦ καὶ κατέδικασε τὴν Ἀλεπού εἰς κρέμασμα.

Ἀμέσως τὴν ἔδεσαν μὲ σχοινία καὶ τὴν ἐπήραν. Ἀλλὰ σὲ δρόμο ἐκὶταίεζε γύρω της μὲ τέτοια ἀθῶότητα καὶ ἀφέλεια, ὥστε ὁ Σκαρφάλης καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι της τὴν ἐλυπήθησαν καὶ ἐσκέφθησαν νὰ τῆς κάμουν νάποιο καλὸ. Ἐπειδὴ ἔβλεπαν πῶς δὲν ἔμπορούσαν νὰ τὴν σώσουν ἀπὸ τὴν γριμάλαν, ἐπήραν μαζί καὶ εἶπαν σὲ Βασιληᾶ, ὅτι κατὰ τὴ γνώμη της ἡ ἀπόφασις ἦταν ἀδικη, ὅτι αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐπικυρώσῃ μὲ τὴν παρουσία της καὶ ὅτι ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν, νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους.

Ἐπειδὴ εἶχε πολλὰς ὑποθέσεις ἀκόμη νὰ τελειώσῃ, ὡς αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ δὲν ἤξερε πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὰ κατόφειρεν ἀν τὸν ἄφρον τὸσο πολλοὶ ὑπῆκοοί του. Αὐτὲς ἡ σκέψεις ἔμπορούσαν νὰ μαλακώσουν τὴν αὐστηρότητά του. Ἀλλὰ ἡ Μουγγρή, ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Νιαύρης εἶχαν πιάσει τὴν Μαριόλα καὶ ἔτρεχαν νὰ τὴν κρεμάσουν, ἀπὸ φόβον μήπως ὁ Βασιληᾶς ἀλλάξῃ γνώμη.

— Πηγαίνετε νὰ μοῦ φέρετε ἕνα χονδρὸ σχοινὶ, λέει ὁ Ἀρχηγός.

Καὶ ὅταν τοῦ τῶσαν, ἀνέθηκε μόνος του ἐπάνω στὴν ἀγκύνη καὶ τὸ ἔδεσε σὲ λαιμὸ τῆς Μαριόλας.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κόσμος εἶχε συναχθῆ μπροστὰ στὸ Βασιλεῖον καὶ τὴ Βασίλισσα γιὰ νὰ δῇ τὸ κρέμασμα τῆς Ἀλεπούς.

Τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἐδίδοτο τὸ σκῆμα, ἡ Μαριόλα ἐβόησεν ὅλο τὸ θάρρος τοῦ τῆς ἔμενον ἀκόμη. Ἡ θέσις της πράγματι ἦτον ἀπελπιστικὴ ἐν τούτοις, ἐσκέπτετο, ὅτι ἴσως δὲν ἦτον ἀκόμη πᾶρ πολὺ ἀργά. Ἐξήγησε τὴν ἀδειαν νὰ πῆ λίγα λόγια.

Ἡ Μαριόλα εἶχε τελειώσῃ τὴν ἀπολογία της. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀληθινὰ αὐτὴ τὴν φορὰ. Ὅταν ἐβλεπαν τὰ δάκρυα νὰ τρέχουν ποταμῆδον ἀπὸ τὰ μάτια της, τὰ ζῶα τοῦ ἦσαν πολὺ εὐαίσθητα, ἄρχισαν καὶ ἐκεῖνα νὰ κλαίωσιν.

Ἡ Μαριόλα εἶχε νὰ εἰπῆν σὲ Βασιληᾶ, ὅτι κατὰ τὴ γνώμη της ἡ ἀπόφασις ἦταν ἀδικη, ὅτι αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐπικυρώσῃ μὲ τὴν παρουσία της καὶ ὅτι ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν, νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους.

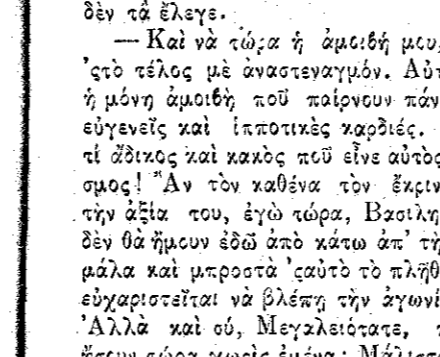
Ναί, εἶπεν ἐνῶ ἔκλαιεν ἡ Μαριόλα, ἡ ὁποία ἄρχισε λίγο νὰ ἐλπίζῃ. Δὲ ζήτησεν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν ἀδειαν νὰ πῆ λίγα λόγια μόνο γιὰ νὰ ἐξομολογηθῶ τῆς ἀμαρτίας μου.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν νέα αὐτὴ παράκλησις, ὁ Βασιληᾶς ἐφοβήθη μήπως φάνηκε πολὺ σκληρὸς καὶ ἔδωκε τὴν ἀδειαν, ἀν καὶ μὲ ἀρκετὴ δυστάθεια.

Ἡ Μαριόλα εἰσθάνθη μιὰ τρεμουλα ἀπὸ τὴν χαρὰ της εἶχεν ἀκόμη ἐλπιδες γὰρ νὰ σωθῇ. Ἐδίπλωσασε τὰ δάκρυα της—ἀν καὶ προσποιεῖται ὅτι ἀρχίσει νὰ διηγῆται μιὰ μεγάλη ἱστορία, τὴν ὁποίαν μὲ μεγάλην ἐπιτηδεύτητα ἐκατηγόρουσε τὰ ἄλλα ζῶα καὶ ἔδινε νὰ καταλάβουν, ὅτι τάχα αὐτὴν τὴν ἐσυκοφαντοῦσαν τρομερᾶ, ἐνῶ εἶχε κάμει πολλὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μετριοφροσύνην δὲν τὰ ἔλεγε.

Καὶ νὰ τῶρα ἡ ἀμειβὴ μου, εἶπε ἐστὸ τέλος μὲ ἀναστεναγμὸν. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀμειβὴ τοῦ παίρνουν πάντοτε ἡ εὐγενεῖς καὶ ἱπποτικῆς καρδιῆς. Ἄχ! τί ἀδικος καὶ κακὸς τοῦ εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος! Ἄν τὸν καθένα τὸν ἐκριναν μὲ τὴν ἀξία του, ἐγὼ τώρα, Βασιληᾶ μου, δὲν θὰ ἤμουν ἐδῶ ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν κρεμάλα καὶ μπροστὰ ἐσὺ τὸ πλῆθος τοῦ εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ τὴν ἀγωνία μου. Ἀλλὰ καὶ σὺ, Μεγαλειότατε, ποῦ θὰ ἦσεν τώρα χωρὶς ἐμένα; Μάλιστα, ἐγὼ τοῦ βρισκομαι μὲ τὸ σχοινὶ ἐστὸ γαῖον, ἐγὼ ἐγάλασα μιὰ συνωμοσία τρομερᾶ ἐναντίον σου, πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅπως ἐπίσης ἐγὼ ἔχω φυλάξῃ γιὰ τὴ Μεγαλειότητά σου ἕνα θησαυρὸν τοῦ θὰ τὸν εἶχες δικό σου σὲ δύο μῆνας ἀν ἐξοῦσα. Ἐγὼ... —Τί εἶπες; φωνάζει ὁ Βασιληᾶς μὲ ἐμπλήρη. Συνωμοσίαι! Ἦθραυρό! Τίποτε δὲν ξέρω ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λές. Γιὰ ἐξηγήσου μου καλλίτερα. Τί ἐνόησες; (Ἐπειτα συνέχεια)

Ἡ Μαριόλα εἶχε νὰ εἰπῆν σὲ Βασιληᾶ, ὅτι κατὰ τὴ γνώμη της ἡ ἀπόφασις ἦταν ἀδικη, ὅτι αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐπικυρώσῃ μὲ τὴν παρουσία της καὶ ὅτι ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν, νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους.

Ναί, εἶπεν ἐνῶ ἔκλαιεν ἡ Μαριόλα, ἡ ὁποία ἄρχισε λίγο νὰ ἐλπίζῃ. Δὲ ζήτησεν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν ἀδειαν νὰ πῆ λίγα λόγια μόνο γιὰ νὰ ἐξομολογηθῶ τῆς ἀμαρτίας μου.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν νέα αὐτὴ παράκλησις, ὁ Βασιληᾶς ἐφοβήθη μήπως φάνηκε πολὺ σκληρὸς καὶ ἔδωκε τὴν ἀδειαν, ἀν καὶ μὲ ἀρκετὴ δυστάθεια.

Ἡ Μαριόλα εἰσθάνθη μιὰ τρεμουλα ἀπὸ τὴν χαρὰ της εἶχεν ἀκόμη ἐλπιδες γὰρ νὰ σωθῇ. Ἐδίπλωσασε τὰ δάκρυα της—ἀν καὶ προσποιεῖται ὅτι ἀρχίσει νὰ διηγῆται μιὰ μεγάλη ἱστορία, τὴν ὁποίαν μὲ μεγάλην ἐπιτηδεύτητα ἐκατηγόρουσε τὰ ἄλλα ζῶα καὶ ἔδινε νὰ καταλάβουν, ὅτι τάχα αὐτὴν τὴν ἐσυκοφαντοῦσαν τρομερᾶ, ἐνῶ εἶχε κάμει πολλὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μετριοφροσύνην δὲν τὰ ἔλεγε.

Καὶ νὰ τῶρα ἡ ἀμειβὴ μου, εἶπε ἐστὸ τέλος μὲ ἀναστεναγμὸν. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀμειβὴ τοῦ παίρνουν πάντοτε ἡ εὐγενεῖς καὶ ἱπποτικῆς καρδιῆς. Ἄχ! τί ἀδικος καὶ κακὸς τοῦ εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος! Ἄν τὸν καθένα τὸν ἐκριναν μὲ τὴν ἀξία του, ἐγὼ τώρα, Βασιληᾶ μου, δὲν θὰ ἤμουν ἐδῶ ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν κρεμάλα καὶ μπροστὰ ἐσὺ τὸ πλῆθος τοῦ εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ τὴν ἀγωνία μου. Ἀλλὰ καὶ σὺ, Μεγαλειότατε, ποῦ θὰ ἦσεν τώρα χωρὶς ἐμένα; Μάλιστα, ἐγὼ τοῦ βρισκομαι μὲ τὸ σχοινὶ ἐστὸ γαῖον, ἐγὼ ἐγάλασα μιὰ συνωμοσία τρομερᾶ ἐναντίον σου, πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅπως ἐπίσης ἐγὼ ἔχω φυλάξῃ γιὰ τὴ Μεγαλειότητά σου ἕνα θησαυρὸν τοῦ θὰ τὸν εἶχες δικό σου σὲ δύο μῆνας ἀν ἐξοῦσα. Ἐγὼ... —Τί εἶπες; φωνάζει ὁ Βασιληᾶς μὲ ἐμπλήρη. Συνωμοσίαι! Ἦθραυρό! Τίποτε δὲν ξέρω ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λές. Γιὰ ἐξηγήσου μου καλλίτερα. Τί ἐνόησες; (Ἐπειτα συνέχεια)

Ἡ Μαριόλα εἰσθάνθη μιὰ τρεμουλα ἀπὸ τὴν χαρὰ της εἶχεν ἀκόμη ἐλπιδες γὰρ νὰ σωθῇ. Ἐδίπλωσασε τὰ δάκρυα της—ἀν καὶ προσποιεῖται ὅτι ἀρχίσει νὰ διηγῆται μιὰ μεγάλη ἱστορία, τὴν ὁποίαν μὲ μεγάλην ἐπιτηδεύτητα ἐκατηγόρουσε τὰ ἄλλα ζῶα καὶ ἔδινε νὰ καταλάβουν, ὅτι τάχα αὐτὴν τὴν ἐσυκοφαντοῦσαν τρομερᾶ, ἐνῶ εἶχε κάμει πολλὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μετριοφροσύνην δὲν τὰ ἔλεγε.

Η ΔΙΑΚΟΠΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

(Πολεμικὸν Διήγημα)

Ὁ λοχαγὸς Λιζέ ἐπηγαίνοντο κάπως ἀνήσυχος. Παρετήρει ὅτι, ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἀπογεύματα κατεῖχε τοὺς ἀνδρας του ἔδλεπεν ὅτι μὲ ὄλην τὴν ἐκτιμῆσιν καὶ τὸν σεβασμὸν ποῦ τοῦ εἶχαν, διότι πραγματικῶς ἠγαπᾶτο ἀπ' ὅλους, εἰ στρατιωτικῶν ἐγένοντο κατηρεῖς καὶ ἡ πλῆθις ἐκυρίζε τοὺς μικρὸν ἐκείνων σταθμῶν, τὸν παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀτλαντος, ἐν πλήρει οὐρανῷ, ἐπειδὴ τίποτε δὲν ἐπῆρχετο νὰ διχόψῃ τὴν μονοτονίαν.

Ὁ λοχαγὸς τὸ ἐνόησε καλὰ: ἔπρεπε νὰ ἔλθουν Βεδουῖνοι καὶ νὰ γίνῃ καμικὴ μάχη ἄλλ' εἶχε διαταγὴν νὰ μὴ πολεμήσῃ, παρὰ μόνον εἰναι προσεβάλλετο. Καὶ δυστυχῶς κανένα Βουρνοῦζι δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸν ὄριζοντα!

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεμιγνύετο μὲ τοὺς ὀμίλους, τοὺς ὁποίους ἀπετέλουν αἱ στρατιῶται, ἐλπίζων ὅτι μὲ τὸ νάκούη τὰς συνομιλίας των, θὰ τοῦ ἤρχετο καμικὴ μάχη. Ἦτο ἀρχηγὸς ἀφοσιωμένος εἰς τὸ ἔργον του καὶ εἰς τοὺς ἀνδρας, τοὺς ὁποίους εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του. Κάτοχος ἀρετῆς περιουσίας, προσεπάθει πάντοτε νὰ τοὺς ἱκανοποιῇ καὶ ὑλικῶς, ἔδιδε δὲ συχνὰ χρηματικὰ ἀμειβάς εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἔκρινε περισσότε-

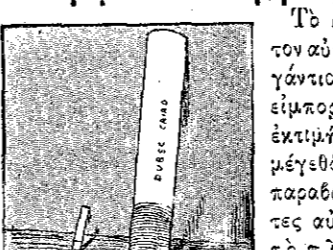
οῦτω πῶς, ὥστε νὰ ποτελεσθῇ ἐν κωμικῶν πρόσωπων. Μὲ ὀλίγας δοκιμάς, θὰ τὸ κατορθώσετε.

β'.) Παίγνιον

Μὲ τὰ 21 αὐτὰ γράμματα νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες εὐρωπ. πρωτεύουσαι.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σιγαρέττον διὰ γίγαντας

Τὸ σιγαρέττον αὐτὸ τὸ γιγάντιον, —καὶ εἴμπορεῖτε νὰ ἐκτιμῆσετε τὸ μέγεθός του, παραβάλλοντες αὐτὸ πρὸς τὸ πλῆσιον του ζωγραφισμένον κινὸν σιγαρέττον, —νατεσκευασθῇ ὡς ρεκλάμα διὰ τὴν βιρίναν ἐνδὸς καπνεμπορίου τοῦ Καίρου. Ἄν τὴν προϊστορικὴν ἐπιπέδον ἦτο ἐν χρήσει τὸ κάπνισμα, τέτοια σιγαρέττα θὰ ἐκάνοντο οἱ Γίγαντες!

Ἰνδὸς κυνηγὸς

Ἐδημοσιεύσαμεν καὶ ἄλλοτε εἰκόνας Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι στήθων τὰ πρόσωπά των κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἐκ τῆς εἰκόνης τοῦ στιγματισμοῦ, νὰ δηλοῦται ἡ

ἰδιότης ἡ τὸ ἐπάγγελμά των. Ὁ ἀπέναντι εἰκονιζόμενος εἶνε κυνηγὸς, ἰδιαιτέρως κυνηγὸν ἀγριοπαπίας. Τὸ στίγμα ποῦ βλέπετε εἰς τὸ πρόσωπόν του, εἶνε ἡ κεφαλὴ μιᾶς ἀγριοπαπίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Συναρμολότης εἰκόνας

Θάντιγράφετε εἰς διαφανὲς χαρτὶ αὐτὴν τὴν εἰκόνα ὅπως εἶνε. Θὰ τὴν κόψετε ἐπειτα εἰς τέσσαρα, ἀπολυθούσας τὰς διασταυρουμένας γραμμάς, καὶ θὰ συναρμολότησετε τὰ τέσσαρα κομμάτια

ἄξιους. Εὐχαριστῶς θὰ ἐθυσίαζε καὶ τώρα ὀλίγα χρήματα διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς τὸ μικρὸν του στρατεύμα. Ἄλλ' εἰς τὸ βάθος τῆς Τύνιδος, εἰς τὰ σύνορα οὐρανῶν τῆς Σαγάρας, εἰ διασκεδάσιν νὰ ἐπινοήσῃ; Ἐβασανίε τὸ μυαλὸ του χωρὶς νὰ εὐρίσκη τίποτε.

— Νὰ ἤμεθα τουλάχιστον ἐπὶ τὴν Τύνιδα, —ἐλεγεν ἕνας ἀπὸ τοὺς Ζουάβους, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ λοχαγὸς διήρχετο πλησίον του, —θὰ μπορούσαμε νὰ διασκεδάσωμε, θὰ πηγαίναμε ἐστὸ θέατρο. θὰ βλέπαμε τοὺς χοροὺς τῶν μπαγιάδερων. Ἐδῶ ὅμως, ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, τί νὰ ἰδοῦμε, τί νὰ κάμουμε; Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Καὶ νὰ μὴ ἐρχεται οὐτε ἕνας καλῆς Βεδουῖνος, γιὰ νὰ μᾶς ζωηρέψῃ!

Ὅσαίρον! Ἰδοὺ ἡ ἰδέα, τὴν ὁποίαν εἰς μάνην ἐξήκουσεν ὁ λοχαγὸς τόσον καιρὸν! Ἦρε τὸν τρόπον, διὰ νὰ διασκεδάσιν οἱ στρατιῶται του.

— Παιδιά, τοὺς εἶπεν, ἀφοῦ πρόκειται νὰ μείνωμεν ἐδῶ ἕως νὰ ἔλθουν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ σταθμοῦ μας, δὲν δοκιμάζομε νὰ κάμωμε ἕνα θεατρῶν; Ὅσα ὑπάρχουν μεταξύ σας ἠθοποιοὶ, κωμικοὶ, τραγουδισταί, ποῦ θὰ εἶχαν τὴν καλὴ διάθεσι νὰ διασκεδάσιν τοὺς ἄλλους.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ιδε τον Ό-θνηγόν του ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συδρομ-τού, Κεφ. Β

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Γιατί τόσο μεγάλη με κρατεί συγκίνηση, που δάκρυα μουρχονται στα μάτια; Γιατί τόσο δυνατά ή καρδιά μου κτυπά; Είνε η γιορτή της Σημαίας!..

οικιών, των οποίων αι πυραμοειδείς στέ-γαι με τους ερυθρούς κεράμους, προσενούν ζωηράν αντίθεσιν προς τὸ λευκὸν τῶν οί-κιων χρώμα, οἱ δρομίσκοι μέσῳ αὐτῶν προχωροῦν ἑλικοειδῶς καὶ εἰς τοὺς τῆδε κακείσε σκορπισμένους κήπους, τὸ πρῶ-σινον ἀκόμη κυριαρχεῖ.

Γλυκεῖα Ἐλπίς

Σ' ΕΝΑ ΣΥΝΝΕΦΟ

[Τελευταίον τραγουδι τῆς Σκλαβίας]

Συννεφάκι μου ἀσπρισμένο ἀπ' τοῦ Ὀλύμπου τὸν χιονιά σὺ ποὺ πᾶς συλλογισμένο προς τὴν Πόλι σιγανὰ

Σὰν τὶ τάχα νὰ κυττάζης ἀπὸ κ'εῖ ἀπ' τὰ ἴψηλά κ' ἓνα δάκρυ σταλάζει κ' ἔχεις μαύρη τὴν καρδιά;

Μήπως τάχα σὲ λυποῦνε τοῦ πελάγους τὰ νησιά, ἢ τὰ κύματα ποὺ σποῦνε 'ς ἔτι, ἴβροῦν με ἀπολιά;

Δὲν σ' ἀρέσουν τὰ λημέρια ποὺ σὰν ἄγγελος περῆς; Τὰ τζαμὰ ποὺ σὰν μαχαίρια νὰ σηκώνονται θυρᾶς;

Τὰ δλόλευκα παλάτια 'ς τ' ἀκρογιάλια ποὺ φαντάζου, με τὰ τόσα σκαλοπάτια, με τοὺς κήπους ποὺ εὐωδιάζου;

Τοῦ Βοσπόρου ἡ δροσάτες δὲν σ' ἀρέσουν ἐσχέξ ποὺ ἀπὸ ποιήσι γιομάτες, νηῶν μαγεύουνε ψυχές;

Ποῦ γυρνᾶς χολοσκασμένο, συννεφάκι μου λαμπρὸ, καὶ εἰς βλέπω βουρκαμένο 'στὸν γαλάζιον οὐρανό;

"Αχ, ἡ λύπη σου ἐτούτη ποὺ θὰ ξεθυμάνῃ; πέ μου, δὲν σ' ἀρέσουν τὰ πλούτη πῶχει ἡ Πέλις, ἄγγελέ μου;

Γιατί φεύγεις μαυρισμένο προς τὴν γῆ τῆς Ἀττικῆς; ἄ! τὸ ξεφύρ' ἀκρυμαμένο τὸ ταξεῖδι σου θὰ πῆς...

(Ἰούνιος 1912)

Κῶμα

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἐπὶ τέλους... ἐλεύθερος. Ναι, ἐκεῖ στὴν ἀπόκορμη ἄκρη, κανεὶς δὲν θὰ ἐρ-χονταν νὰ ταράξῃ τίς τελευταῖες στιγ-μές του. Γιατί ἦταν πληγωμένος ὁ βα-σιλεὺς ἀετὸς ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν οἱ σκληροὶ ἄνθρωποι καὶ κατάλαβε πὺς ἐκεῖ πάνω θ' ἄφινε τὴ ψυχὴ του.

Γύριος τὸ κουρασμένο κεφάλι του καὶ κῆταξε. Πίσω ἀπ' τὴν ἀέραντὴ θά-λασσα, ὁ ἥλιος ἔφευγε σέροντας τὸν χρυσόν του μανδύαν, ποὺ εἶχε ὅλα τῆς ἰριδος τὰ χρώματα.

Κ' ἡ θάλασσα, ποὺ μόλις ρυτιδώνουν-ταν ἀπ' τὴν δροσιά τῆς νύκτας, χρυσοῖ ἀντανάκλους τὰ χρώματα, ποὺ ὀλοένα σκοτεινότερα χάνονταν μέσ' τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας.

Δὲν μπόρεσε περισσότερο νὰ δῇ ὁ πλη-γωμένος βασιλεὺς... τὰ μάτια του θάμ-πωσαν. Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου ἐμπρός του φάνηκε.

Ἐνα σπασμοδικὸ φτερούγισμα ἀντή-χισε στὸς βράχους τοῦ βουνοῦ. Μιὰ τε-λευταία προσπάθεια ἀκόμη, καὶ ξεψύ-χησε.

Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ

ΑΙ ΔΕΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

- 1) Μὴ ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι δύνασαι νὰ πράξῃς σήμερον. 2) Οὐδέποτε ἐνόχλει ἄλλο πρόσωπον δι' ὑπόθεσιν, τὴν ὁποῖαν δύνασαι νὰ κά-μῃς σὺ ὁ ἴδιος. 3) Μὴ δαπανᾷς τὸ χρῆμα πρὶν νὰ τὸ ἔχῃς εἰς χεῖράς σου. 4) Μὴν ἀγοράζῃς ὅ,τι δὲν σοῦ χρειά-ζεται. 5) Ἡ ὑπερηφάνεια μᾶς κοστίζει περισ-σότερον ἀπὸ τὴν πείναν, τὴν δίψαν, τὸ ψῦχος. 6) Οὐδέποτε μετενόησε κανεὶς ὅτι ἔ-φεραγεν ὀλίγον. 7) Τίποτε δὲν φαίνεται ἐνοχλητικὸν ὅταν τὸ κάμῃς τις ἐκούσιως. 8) Πόσας λύπας μᾶς ἔχουν στοιχίσῃ δυστυχία, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐφθάσαν ἀκόμη! 9) Λάμβανε πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὸ εὐκολον μέρος τῆς. 10) Ἐάν εἶσαι θυμωμένος, μέτηρος ὅς τὰ δέκα πρὶν ὀμιλήσῃς, ἂν δὲ εἶσαι πολὺ θυμωμένος, ἔως τὰ ἑκατόν. (Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

Ἑλληνικὸς Οὐρανὸς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Συριανὸς Πολεμιστὴς ἐρωτᾷ τὸν φίλον του Τάκην: — Μὲ τί προδιδάσθηκες; — Μ' ἐννεᾶ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Τάκης. — Καὶ μὲ τί νεᾶ; τὸν ξαναρωτᾷ ὁ Συρια-νὸς Πολεμιστὴς. Κόκκαλο ὁ ἄλλος! Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γάτου τῆς Γαινόνισσας

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912 ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Γ' ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ἀνακέρυεις τῶν 20 ὑποψηφίων τῆς Γ' Τριμηρίας.

Μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου, τελευταίας ἡμέρας τῆς ὀρισθείσης διὰ τὴν τρίτην προκριματι-κὴν ἐκλογὴν προθεσμίας, ἐλήφθησαν 510 ψηφοδέλτια.

Γενομένης τῆς διαλογῆς, ἀνακηρύσσονται ὑποψήφια διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν, τὰ ἐξῆς εἰκοσι ψευδώνυμα τῆς Γ' Τριμηρίας, τὰ ὅποια ἔλαβον τὰς περισσοτέρας ψήφους. (Ὁ Πίναξ συνετάχθη ἀλφαβητικῶς. Ὁ κατὰ τὴν ἐκάστου ψευδωνύμου ἀριθμὸς σημαίνει πόσας ψήφους ἔλαβε.)

- Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας, 66. Ἀρχαία Δόξα, 63. Ἀττικὴ Δύσις, 52. Βράχος τοῦ Ζαλόγγου, 76. Δικέφαλος Ἄετός, 89. Δοξαμένη Κυανόλευκος, 139. Δοξαμένο Εἰκοσιένα, 73. Ἐλευθερωτὴς τῆς Μακεδονίας, 102. Ἑλληνὶς Μητέρα, 48. Ἐνδοξος Νίκη, 105. Ἡρώς τοῦ 21, 78. Ἴδανικὸν τῶν Ὑποδούλων, 57. Κωνσταντινούπολις, 84. Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας, 104. Μητὴρ Ἑλλάς, 90. Ξηνητεμένη Ἑλληνοπούλα, 44. Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως, 69. Στατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, 132. Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, 129. Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης, 37.

Μεταξὺ τῶν 20 τούτων καὶ τῶν 40 ποὺ ἐπέτυχαν κατὰ τὰς δύο προηγουμένας προκριματι-κὰς ἐκλογὰς τῆς Α' καὶ Β' Τριμηρίας, θὰ διεξαχθῇ ὁ τελικὸς ἀγὼν τῆς Δ', τὸν ὅποιον θὰ προκηρύξω προσεχῶς καὶ θὰ ἀπαναλάβω τοὺς ἄρτους. Ὡστε νὰ μὴν ἀρχίσαιε νὰ στέλλετε Ψη-φοδέλτια ἀπὸ τώρα, ἀλλὰ νὰ περιμένετε τὴν σχετικὴν Προκήρυξιν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 24ην Ὀκτωβρίου 1912.

ΜΕ τ' ἀποτελέσματα τῆς Ψηφοφορίας καὶ μετὰ τὴν Κλήρωσιν τῶν Δώρων, δὲν μένει σή-μερον πολὺς τόπος δι' Ἀλληλογραφίαν. Ἀλλὰ θὰ σὰς ἱκανοποιήσω προσεχῶς.

Σωρηθῶν ἤρχισαν νὰ ἐρχονται αἱ ἀνανεώ-σεις τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1913. Εὐχαριστοὶ πολὺ τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους ποὺ δέχονταν τὴν προθυμίαν κ' ἐλπίζω νὰ τοὺς μιμηθῶν καὶ οἱ λοιποί.

Δὲν ἀναφέρω, Δακρύβρεκτε Ἡπειρε, καὶ τὰ ψευδώνυμα τῶν ἀπορριπτομένων, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐκθέτω. Δὲν εἶνε βέβαια ἐντροπὴ ν' ἀ-πορριφθῇ κανεὶς τὸ ἔργον ποὺ μὲ στέλλει διὰ τὴν Σ.Σ.Σ., πάντα ὅμως καλλίτερα νὰ μὴν... μεταξὺ μᾶς.

Ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη Κωνσταντία Ἀθα-νασιάδου καὶ ὁ κ. Ἰωάννης Πρωτοπαπᾶς ἐτέλεσαν ἐν Χίω τοὺς γάμους των. Τοὺς ραῖνω μετὰ τὰς καλλιτέρας μου εὐχάς. Καὶ εἶθε νὰ ἐλευθερωθῇ τώρα καὶ ἡ πατρίς των, διὰ νὰ ζήσουν ἀκόμη εὐτυχέστεροι, ὡς Ἕλληνες πολῖται.

Θὰ ἔμαθες πιστεύω, Θαλῆ, ὅτι ὁ Σταυρὸς ἐνίκησε τὴν Ἡμισέληνον. Καὶ ἴσως τὴν ἡ-μέραν ποὺ θὰ διαδύξῃς αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἀγωνιστικὸν σου γράμμα, οἱ σύμμαχοί θὰ ἐφύσκονται εἰς τὴν πόλιν σας...

Ἐνας ἀρειμανίος στρατιωτὴς παρουσιάσθη προχθὲς εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἦτο ὁ φίλος μας 25ῃ Μαγρίτου, σπεύσας ἐκ τῶν πρώτων ἀπὸ τῆν Αἴγυπτου εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος.

Ἐξόρσιζε Ἀθῆς, διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος πρέπει νὰ τὰ ὑπο-μὴν κανεὶς ὅλα. Αὐτὴ ἡ σκέψις, τὴν ὁποῖαν καὶ σὺ κάμνεις, ἄς μετριάξῃ τὴν τῶσον δικαιο-λογημένην λύπην καὶ ἀγωνίαν σου. Καὶ ἐλπίζε πάντα ὅτι τίποτε κακὸν δὲν θὰ συμβῇ.

Ἀφελῆς Σανθούλα, ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ μὴ ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου. Τώρα ποὺ τὸ συνεθίσαιμε; Τὴν πειράζει ἂν τὸ ἔμαθαν μερικὲς φίλεις σου καὶ οἱ γονεῖς σου; Ἄς τὸ ξέρουν!

Σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς, Ἄνθος τῆς

Ἐγχομῆς, καὶ σ' εὐχαριστοῦ διὰ τὰς τόσο καλὰς διαβάσεις. Ναι, τὰ μικρὰ ποσὰ εἴμπο-ρεῖς νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς εἰς γραμματόημον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Πότε βγαίνουν τὰ κάστα-να» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.— «Ἐκ τῆς Λι-νεϊάδος» τοῦ Δωδωναίου.— «Παντοῦ ἡ Ἐλ-πίς» τῆς Ἡρώιδος τοῦ 21.— «Περὶ βραχίονος» τῆς Ποιμενίδος τοῦ Αἰῶν.— «Τὸ ὄνειρό μου» τῆς Ἐθνικῆς Πίστεως.— Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Τίποτε δὲν ἀπορρίπτεται αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ.1.Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἴσχυον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα ἀνανεοῦνται ἀπὸ α. ἀνή-κουν εἰς ἀγνοίαν, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἄνθος τῆς Ὑπομο-νῆς α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδέμία πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνο-δεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιμίου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώ-τας τρεῖς προτάσεις ἐκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ ἕξις.—Προτείνον μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἴσχυον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-δώνυμον ἴσχυον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτά-σεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐνὸς παρενθῆσεως ἀριθ-μὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰ-σὲτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ πηλαλά-ξουν: τὸ Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς (0) μετ' Ἡρώϊδα τοῦ 21, Σανθὴν Μουμῆ, Παγή-γορον Ἀγγέλου.— ὁ Δωδωναῖος (0) μετ' Κρη-τικοπούλου, Ὀνειρώδες Βάλς, Ἀθανασίου Διάκου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐνα Χιωτὰ (πόσο θὰ βαστάξῃ αὐτό! τώρα θὰ ἔλθῃ ὁ Ἑλληνικὸς Στόλος καὶ θὰ σὰς ἐλευ-θερώσῃ ἔλαβα, εὐχαριστοῦ) Κάθμεν (ναί, ὄλ' αὐτὰ ἦταν παραμύθια! ἢ μόνη ἀλήθεια εἶνε ὅτι παντοῦ οἱ σύμμαχοί νικοῦν ἔγε θάρρος!) Θ. Κ. Κωστ. (δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν προτείνω.

μαζευθῆτε μερικὸι φίλοι καὶ κάμετέ τον) Γλυκὸ Χαμόγελο (ἔλαβα, εὐχαριστοῦ) Εὐγε-νὲς Ἰδανικὸν (τὰ φύλλα βέβαια κηθυστέ-ροῦνται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνωμαλίαν· ἀλλὰ ὑ-πομονή! γρήγορα θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ θὰ τὰ λαμβάνῃς τακτικά... ἀπὸ ἑλληνικὸν πλέον τα-χυδρομείον) Γαλήνη (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντᾷ ἡ σημερινὴ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή) Μαγεμένο Ἀκρογιάλι (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἑλ-ληνικὸν Ἰδεῶδες (ἔλαβα, εὐχαριστοῦ· αἱ ἀνω-μαλῖαι ποῦ παρατηρεῖς, ἔγεναν ἀπὸ ἀπροσε-ξίαν· δὲν ἐπιτρέπεται βέβαια!) Βασιλευσαν τῆς Κύπρου (ἔστειλα) Λαφροσεφῆ Ὀλυμ-πιολίαν (σὲ συγγαίρω, ἔλαβα κ' εὐχαριστοῦ) Ἀττικὴν Δύσιν (θὰ σοῦ τὸ στέλλω, διότι καὶ ἀπὸ ἐσὲ 10 λεπτά θὰ τὸ ἀγοράξῃς) Φωτοστέ-φανον (μὴ λησμονῆς, εἰ εἰς κἀθε τετράδιον Μ. Μυστικὸν πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς δεκάλεπτον γραμματόσημον) Ἡρώϊδα τοῦ 21 (ἔχει κη-λίως) Δωδωναῖον (καμμὶ ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἴδωμεν κατὰ καλὸ!) Ὑπέκην (ἄς εἶνε πάντα εὐχάριστα καὶ ἄς ἀρῆγῃε νὰ τὰ μανθάνετε) Κραυγὴν Νίκης (ἔλαβα, εὐχαρι-στοῦ· ὑπάρχει τώρα τίποτε ἄλλο ἀπὸ πολε-μικά;) Μελαχρινὴν Ἑλληνοπούλαν (μὴν ἀρ-γῆς λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃς τόσο πολὺ ὅποιος θέλει, πάντα βρίσκει καρὸ) Ραυφῶν τῆς Κύμης, Ἀθανασίου Διάκου, Σουλῆδα, Ἠχώ τῆς Καρδίας, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24ην Ὀκτωβρίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(Δι' ἑξῆς δεκαὶ μέχρι τῆς 2ος Δεκεμβρίου)

488. Δεξιόχειρος

Συμπλεκτικὸς τὸ πρῶτόν μου, Συμπλεκτικὸς τὸ δευτέρόν μου, Τὸν νικητὸν ἀνταμοιβῆ τὸ τρίτον μου, Καὶ ἐξοχὴ τῆς Ἀττικῆς τὸ σύνολόν μου. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ἑλληνο

489. Ξοιχειόχειρος

Βασιλεῖα θὰ με γνωρίσῃς Ποῦ ἀδίασεν ἡ φύσις. Ἄν μοῦ κούψῃς τὸ κεφάλι, Ἀργοναυτὴς θὰ προβάλλῃ. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐδγενοῦς Ἰδανικοῦ

490. Ἀναγραμματισμὸς

Ζῶν μ' ὥραϊα κέρατα Τὸ ἀναγραμματίζεις, Κ' εἰς θηλυκὸν ἐπίθετον Τὸ μετοχηματίζεις. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γέρω-Θωμᾶ

491. Αἶνιγμα

Κράτος εἶμαι τῆς Εὐρώπης. Γράφομαι μετὰ τῆς ψήφια. Ἄν τὰ τρία μ' ἀφαίρησῃς, Ἀπομένον ἄλλα τρία. Ἐστᾶλη ὑπὸ Καρ. Τσιμάκου

492. Κεκρυμμένων καὶ ἀντεστραμ-μένον Κυβόλεξον

- 1.— Φρέαρ, ὕψλος, χιτών, εἶνε οὐσιαστικά. 2.— Φέρω δύο πύρας. 3.— Ἡ μωρία καταστρέφει τὸν μαρὸν. 4.— Ὁ Ζεὺς ἦτο σύζυγος τῆς Ἥρας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Νέλλε

493—495. Συμπλήρωσις Φράσεων

- 1.— Νοῦν — ποιοῦ. 2.— Συμβούλευε μὴ τὰ — ἀλλὰ τὰ —. 3.— Μίσει το — λαλεῖν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀθηναῖς Ε. Λάδανου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ημῶν ὑψηλῆς καί υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ
Ἐσωτερικοῦ:
Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτήσια... δρ. 8,-
Ἐξάμηνος... 4,50
Τρίμηνος... 2,50
Ἄι συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Νοεμβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 49

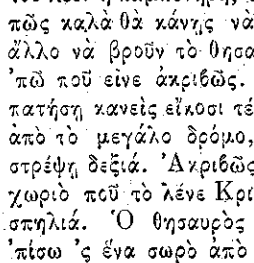
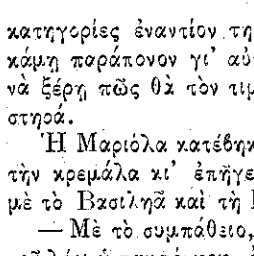
ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

«Καλὰ πάμε», εἶπε μὲ τὸ νεύ-της ἢ Μαριόλα, καθὼς εἶδε πόσο εὐκόλα ἐπιπασε ἡ πονηρία της. Ἀπ' αὐτὸ, ἐπήρε θάρρος καὶ ἐσπείσθηκε νὰ πῇ ὅτι τάχα εἶχε μὴ μὲν μεγάλη συνωμοσία ἐναντίον τοῦ Λέοντος καὶ ὅτι ἐς αὐτὴ τὴ συνωμοσία εἶχαν μέρος ὅλα τὰ σπουδαιότερα ζῶα εἶπε μὲ ποῖο τρόπον τὸ ἔμαθε καὶ πῶς τὰ ἐσταμάτησεν ἀμέσως ὅλα, ὅταν ἐφοβήρισε πῶς ὅτι τὰ πῇ ἐστὶ Βασιλεῖα.

Ἕνα ἀσφαλισμένο μέρος, τὴ νύκτα, μαζί μὲ τὸν ἄνδρα της ἀπὸ τότε ἐπερνῶσεν ὅλο τὸν καιρὸν της μὲ τὸ νὰ μετῶν καὶ νὰ τακτοποιῆ αὐτὸν τὸ θησαυρὸ καὶ εἶσαι, σὲ δυὸ μῆνες, ὅλα θὰ ἦσαν ἕτοιμα καὶ ὅτι ἐπορευοῦσθε ἐστὶ Βασιλεῖα μὴ εὐχάριστη ἐκπληξί. Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ψέμματα. Ἀλ-

λά ὁ Βασιλεῖα τὰ πιστέψε πέρα πέρα, ἐπειδὴ ἐρέχθηκε τὸ θησαυρὸ τὰ ἄλλα ζῶα ἐβουβήθησαν ἀπὸ ἀγανάκτησι ὅταν ἀκούσαν αὐτὴ τὴν αὐθάδη ἀδιαντροπία της Μαριόλας.

— Τώρα βλέπω τὸ μεγάλο σφάλμα τοῦ ἔκαμα, λέει ὁ Βασιλεῖα. Μαριόλα, εἶσαι ἐλεύθερη. Νὰ τὴν λύσετε γρήγορα, εἶπε πρὸς τὸν πληθὸς. Ἡ Μαριόλα ἢ Ἀλεπού ὅτι εἶνε ἐστὶ ἐξῆς εὐνοουμένη μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ πιστὴ καὶ ἡ πιὸ ἀφοσιωμένη ἐς ἐμένα ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπηκόους μου. Κανεὶς νὰ μὴ μεῦ ξανά πῃ κατηγόρις ἐναντίον της.

— Ὅτι ἦτο πολὺ καλλίτερα, Μαριόλα, νὰ ἐρχόσουν καὶ σὺ μαζί μου καὶ νὰ μούδειγες τὸ δρόμο.

— Νὰ μὲ συγχωρήσεις, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ δὲ θὰ ἴμορῶσω, ἀπαντῶ ἢ Μαριόλα μὲ ἀπόφασι μὴ μὲ ἐγλύτωσα ἀπὸ κίνδυνον ὀθανάτου καὶ ἐς ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲ ὄχη ἡσυχία, ἀν δὲν πάω ἐστὶ Ρώμη νὰ προσκυνῶ καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Πάπα νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ἀφορισμὸ, ποῦ τὸν ἔχω βάρος ἐστὶν ψυχῆ μου.

— Φεύγω λοιπὸν τώρα ἀμέσως δὲν πιστεύω νὰ θελήσεις νὰ μ' ἐμποδίσεις, ἀφοῦ ὁ σκοπὸς μου εἶνε τόσο βιαστικὸς καὶ ἱερός.

Ἡ Μαριόλα ἤξερε πολὺ καλά, ὅτι μὴ μὲ ἐπιβίβησεν ὁ Βασιλεῖας ὅτι ἀνεκάλυπτε ἐστὶ τὸν ἐγέλασεν ἢ παμπόνηρη Ἀλεπού γιὰ τὸ θησαυρὸ, ἢ ζωὴ της θὰ ἦτον χαμένη καὶ ἤθελε νὰ τὴν γλυτώσῃ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἄπλα στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5 μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ δεκάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλασίον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ ἀδύνατον τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στιχὸς, ἔτσι καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἄπλα στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεως ἅπλῃ.—Ἄι μὴ συνοδεύουμαι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Τὸ πρῶτον κατερχόμενον πρὸ τῶν στηλῶν τῆς προσελίτου Διαπλάσεως, γαιρετῶ Διαπλασιόκορον.— Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς.

Χάμ, εἶσαι ἀνεξήγητος! διατί δὲν ἀπαντῶς; Ἐστὶται τὸ ζητηθέν. Περιμένει πάντοτε ἀπάντησιν.— Ἄντικη Δόσις. (1Β', 306)

ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ

Ὑπομνήρια Δημοσηφίσματος τοῦ 1912

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 46ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 417)

ἈΘΗΝΑΝ: Χρυσῆς Π. Ἀσκητοπούλου, Ἀδικοκράτειρα τῆς Ἀνατολῆς.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1912

Κατὰ τὰ προκηρυθέντα, τὴν 15 Ὀκτωβρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῆρα οἱ ἀριθμοὶ 1 εἰς 2842, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐνεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ὀκτωβρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ:

- 251, ἐκέδρουν ἐν ἀρολόγιον τῆς τσέπης.
1290, 567, ἐκέδρουν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
1801, 474, 2274, ἐκέδρουν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
1399, 101, 2473, 1692, ἐκέδρουν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
2061, 62, 791, 337, 1899, ἐκέδρουν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχόντος ἔτους.
635, 2116, 2749, 2277, 380, ἐκέδρουν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης.
2764, 156, 1308, 508, 1945, 2642, 774, 1501, 1270, 2090, ἐκέδρουν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.
2801, 187, 911, 140, 2217, 359, 1127, 90, 2657, 943, 1442, 294, 2521, 807, 1710, 246, 2382, 492, 2276, 427, ἐκέδρουν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρῶτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζί μὲ τὸ 49ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῆ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσως οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέδρουν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἀπρωθύνωμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μὲς ὀρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1913

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1913 θὰ γίνῃ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν ὅλοι ὅσοι θὰ ἔχουν πληρωσῆ ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον συνδρομὴν διὰ τὸ 1913 μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἢ. τὸ βραδύτερον. Ὁ κληρωθόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ μίαν Μετοχὴν Λαχειοφόρου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δρ. 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.
Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1913 θὰ γίνων ἄλλαι τέσσαρες Κληρώσεις δώρων, ἀξίας 1600 ἐν ὄλῳ δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώνοντες τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1913. Τὰ δῶρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς εἰς ἐκάστην τῶν τεσσάρων τούτων κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Τετάρτης Κληρώσεως τοῦ 1912.

496. Ἀσπὴ
Ναυτικατασταθὸν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ αναγινώσκονται: ὀριζοντίως νῆσος τῆς Ἑβρώτης, καθεῖνος ποταμὸς τῆς Ἑβρώτης, διζωνιώως δὲ δύο ἀργαῖαι θεότητες.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη

497. Μεσοστιχίς
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Ἀυτοκράτορα τῆς Ρώμης:
1. Ποτόν· 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3. Τύραννος τῶν Σαρακηνῶν· 4. Ζῶον ἀγρ.· 5. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.

498. Ἐλληποσύμφωνον
499. Γρίφος

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12

422. Λευκοστία (Λευκός, ἴα.)— 423. Τάφος (τά, φῶς.)— 424. Γενεῦη— Γενουή.— 425. Ρόδος— ὄδος.
426.
ΠΛΟΣ
ΑΡΤΕΜΙΣ
ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ
ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ
(Παγασητικός, Περσέφυνη, Πολύβινα, Πελόπονησος, Πανεπιστήμιον, Πολωνία, παραδίω, Παναθήναια, ΠασανίαΣ.)— 429.
Ὁ δειλὸς τῆς πατρίδος προδότης ἐστίν.— 430. Ἐξῆς δευτέρα φύσις (ἐξ εἰς δευτε— ραφ' εἰς εἰς.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
Τόμοι 12 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1911
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898.
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905.